

af. „Jan !” zegt Sijtje, „ik bind een touw aan den punt van je neus en dan zoo aan het bord, dan moèt je wel kijken !”

Sijtje doet haar best, de A zoo plastisch mogelijk voor te stellen. Als ze zich omdraait, ziet ze Jan en Henk zitten lachen, geheel vervuld van elkaar. Nu wordt ze toch boos. De apen ! Ze schrijven alle twee abominabel.

„Ga naar den hoek !” beveelt ze Jan. „Tot je uitgelachen bent !”

„En jij !” — tot Henk — „jij vindt het wel leuk, als er wat te lachen is !” Henk wijst op den gebroken aanwijsstok, die over hun twee schuiven ligt. Over de breuk is een wit koord gewonden en er zit een eigenwijs scheef gummidopje over de punt.

Jan zei: „Een gebroken grootvader”

„Verschrikkelijk !” denkt Sijtje. Wie helpt haar aan een effen gezicht? Ze kan haar boosheid niet volhouden. Ze gaat naar den hoek, om Jan te halen. „Pas op !” zegt ze, „dat ik je niet met den gebroken grootvader op je broek geef !”

Jan staat met een arme-zondaarsgezicht. Een weerbarstig kuifje, als van een kievit, plukt recht op zijn achterhoofd. Zijn broek bolt geweldig uit, of ze verwacht, dat er meer in gestopt zal worden. Wat heeft hij leuke, bolle wangen en zijn oogen zijn blauwer dan blauw.

Sijtje gaat na, hoe lang het duurt, eer hij op zijn plaats stil zit. Eerst wrijft hij zijn handen over zijn trui, knijpt ze in elkaar, legt ze op de bank, nipt een denkbeeldig stofje van zijn mouw, wipt zijn achterste omhoog en zit. En in Sijtje welt het verlangen, haar armen om hem heen te slaan en hem eens lekker te knuffelen.

Elken keer, als de school uitgaat, is er hevige strijd. Dan zegt Henkie: „Ik ga Hans naar huis brengen, want je krijgt altijd wat van zijn moeder !” Dan beginnen Henk, Jan en Dicky te vechten, om wie van hen Hans hand te pakken zal krijgen. Eindelijk is de zaak door Hans in der minne geschikt en Sijtje, op de blauwe schoolstoep, ziet ze in de zonnige straat verdwijnen, hand in hand, Hans in het midden, net een rijtje van papier uitgeknipte poppetjes.

Verbaans vrouw en zijn kleine jongen komen hem halen. Sijtje doet al haar best, jaloersch op haar te zijn, maar het lukt haar niet. Ze verlangt niet, haar plaats in te nemen, ze benijdt haar het bezit van den jongen niet. Alleen voelt ze, als ze het gedweë gezicht en de zachte oogen ontmoet, een diep medelijden. Omdat er, zonder dat ze er iets van vermoedt, tusschen Sijtje en haar man een verhouding bestaat.

Met den jongen, die haar graag mag, loopt Sijtje den tuin in. De kastanje heeft veel wimpels, alleen de iep is laat dit jaar. De musschen vechten en schreeuwen in de oksels van zijn zwarte takken. Groote jongens uit 12 begieten de door Bikkers bezaaide bedden. De ligusterhaag en de vlier loopen uit. Het kleine ventje wil ook zijn deel hebben in de lentevreugde.